

Minister Rozwoju i Technologii

Znak pisma: DLI-I.7621.14.2023.LB.3
Warszawa, 3 sierpnia 2023 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), zwanej dalej „kpa”, oraz art. 11g ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 162), zwanej dalej „specustawą drogową”, po rozpatrzeniu odwołania Pana Józefa Lorenca od decyzji Wojewody Podkarpackiego z dnia 3 kwietnia 2023 r., znak: N-VIII.7820.1.31.2022, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, pn.: „Rozbudowa drogi wojewódzkiej nr 865 Jarosław – Oleszyce – Cieszanów – Bełżec na odcinku Oleszyce – Cieszanów od km 33+688.93 do km 43+947,31 wraz z rozbiórką, budową przebudową niezbędnej infrastruktury technicznej, budowli i urządzeń budowlanych”,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Zarząd Województwa Podkarpackiego, zwany dalej „inwestorem”, reprezentowany przez Pana Piotra Miąso – Dyrektora Podkarpackiego Zarządu Dróg Wojewódzkich w Rzeszowie, wystąpił do Wojewody Podkarpackiego z wnioskiem z dnia 27 września 2022 r., uzupełnionym i skorygowanym w trakcie prowadzonego postępowania, o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dla inwestycji pn.: „Rozbudowa drogi wojewódzkiej nr 865 Jarosław – Oleszyce – Cieszanów – Bełżec na odcinku Oleszyce – Cieszanów od km 33+688.93 do km 43+947,31 wraz z rozbiórką, budową przebudową niezbędnej infrastruktury technicznej, budowli i urządzeń budowlanych”.

Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiotowej sprawie, Wojewoda Podkarpacki wydał decyzję z dnia 3 kwietnia 2023 r., znak: N-VIII.7820.1.31.2022, zwaną dalej „decyzją Wojewody Podkarpackiego”, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Rozbudowa drogi wojewódzkiej nr 865 Jarosław – Oleszyce – Cieszanów – Bełżec na odcinku Oleszyce – Cieszanów od km 33+688.93 do km 43+947,31 wraz z rozbiórką, budową przebudową niezbędnej infrastruktury technicznej, budowli i urządzeń budowlanych” i nadał jej rygor natychmiastowej wykonalności.

Od *decyzji Wojewody Podkarpackiego* odwołanie, za pośrednictwem organu pierwszej instancji wniósł Pan Józef Lorenc [pismo z dnia 18 kwietnia 2023 r., nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 896, z późn. zm.), w dniu 21 kwietnia 2023 r.].

W odwołaniu, wniesionym w terminie, skarżący podniósł zarzuty w stosunku do *decyzji Wojewody Podkarpackiego*, jak i postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem tej decyzji.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie - stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Technologii (Dz. U. z 2022 r. poz. 838) - jest obecnie Minister Rozwoju i Technologii, zwany dalej „*Ministrem*”, stwierdzono, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i art. 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

Mając na uwadze powyższe, w trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Wojewodę Podkarpackiego, w tym zbadał poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność wydanej przez niego *decyzji Wojewody Podkarpackiego*, jak również rozpoznał zarzuty podniesione przez skarżącą stronę.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, do wniosku załączono mapę w skali 1:500, na której przedstawiono proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu. Ponadto, przedstawiono analizę powiązania projektowanej drogi z innymi drogami publicznymi, dołączono mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości oraz określono zmiany w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu, określono nieruchomości lub ich części, które planowane są do przejęcia na rzecz Skarbu Państwa, oraz określono nieruchomości lub ich części, z których korzystanie będzie ograniczone.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 5 *specustawy drogowej*, do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej *inwestor* dołączył projekt budowlany wraz z opiniami, uzgodnieniami, pozwoleniami oraz dokumentami wymaganymi przepisami szczególnymi.

Projekt budowlany został wykonany i sprawdzony przez osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 682, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą Prawo budowlane*”. Zgodnie z art. 34 ust. 3d pkt 3 tej ustawy, do projektu dołączono oświadczenia projektantów i sprawdzającego o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej. Po dokonaniu analizy przedłożonego przez *inwestora* projektu budowlanego, organ odwoławczy stwierdził, że spełnia on wymagania określone w art. 34 ust. 2 i ust. 3 *ustawy Prawo budowlane* oraz w rozporządzeniu Ministra Rozwoju z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1679).

Przedmiotowy projekt budowlany jest zgodny z:

- decyzją Burmistrza Miasta i Gminy Cieszanów z dnia 20 maja 2022 r., znak: GPiMK.6220.6.2021, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia, zwaną dalej „decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach”,
- decyzją Dyrektora Zarządu Zlewni w Przemysłu Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z dnia 19 sierpnia 2022 r., znak: RZ.ZUZ.3.4210.238.2022.IH, o udzieleniu pozwolenia wodnoprawnego, zwaną dalej „pozwoleniem wodnoprawnym Dyrektora Zarządu Zlewni w Przemysłu ”,
- decyzją Dyrektora Zarządu Zlewni w Stalowej Woli Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z dnia 15 września 2022 r., znak: RZ.ZUZ.4.4210.193.2022.RF, o udzieleniu pozwolenia wodnoprawnego, zwaną dalej „pozwoleniem wodnoprawnym Dyrektora Zarządu Zlewni w Stalowej Woli ”,
- postanowieniem Wojewody Podkarpackiego z dnia 16 lutego 2023 r, znak: N-VIII.7820.5.12.2022, w przedmiocie udzielenia zgody na odstąpienie od przepisów techniczno-budowlanych.

Do wniosku *inwestor* dołączył również wymagane opinie, o których mowa w art. 11b ust. 1 oraz art. 11d ust. 1 pkt 8 *specustawy drogowej*, bądź dowody potwierdzające doręczenie wystąpień o ich wydanie, w przypadku ich niewydania, co należało potraktować jako brak zastrzeżeń do wniosku. Ponadto, *inwestor* dołączył również wymagane przepisami odrębnymi akty administracyjne, tj. *decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach* oraz *pozwolenie wodnoprawne Dyrektora Zarządu Zlewni w Przemysłu* i *pozwolenie wodnoprawne Dyrektora Zarządu Zlewni w Stalowej Woli*.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, organ odwoławczy uznał, że zawiera on elementy wskazane w art. 11b oraz art. 11d ust. 1 *specustawy drogowej*.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Podkarpackiego postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację ww. przedsięwzięcia i stwierdził, co następuje.

W ocenie organu II instancji, Wojewoda Podkarpacki prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, poinformował strony o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, a także o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z tą dokumentacją, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Wojewoda Podkarpacki pismem z dnia 3 lutego 2023 r., znak: N-VIII.7820.1.31.2022, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji, wysyłając zawiadomienia na adresy wskazane w katastrze nieruchomości. Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczeń.

W przedmiotowym obwieszczeniu i zawiadomieniu organ I instancji poinformował strony o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy. W toku postępowania przed Wojewodą Podkarpackim wniesiono zastrzeżenia i wnioski odnośnie rzeczonyj inwestycji drogowej, które organ pierwszej instancji przesłał *inwestorowi* w celu zajęcia stanowiska, a ten ustosunkował się do poruszonych zagadnień.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Podkarpacki wydał decyzję z dnia 3 kwietnia 2023 r., znak: N-VIII.7820.1.31.2022, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, pn.: „Rozbudowa drogi wojewódzkiej nr 865 Jarosław – Oleszyce – Cieszanów – Bełzec na odcinku Oleszyce – Cieszanów od km 33+688.93 do km 43+947,31 wraz z rozbiórką, budową przebudową niezbędnej infrastruktury technicznej, budowli i urządzeń budowlanych”. Nadając decyzji rygor natychmiastowej wykonalności, Wojewoda Podkarpacki podzielił argumenty przedstawione przez *inwestora*.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 *specustawy drogowej*, Wojewoda Podkarpacki doręczył ww. decyzję wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń. Dotychczasowych właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych decyzją Wojewody Podkarpackiego organ I instancji poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomienia z dnia 6 kwietnia 2023 r., znak: N-VIII.7820.1.31.2022, wysłanego na adres wskazany w katastrze nieruchomości. W zawiadomieniu oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 11f ust. 4 *specustawy drogowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Kontrolowana *decyzja Wojewody Podkarpackiego* czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 11f ust. 1 *specustawy drogowej*, zawiera bowiem wszystkie niezbędne elementy określone w tym przepisie.

Zaskarżona *decyzja Wojewody Podkarpackiego* określa również termin wydania nieruchomości, opróżnienia lokali oraz innych pomieszczeń, o którym mowa w art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej*. Pozytywnie należy ocenić określenie przez Wojewodę Podkarpackiego – biorąc pod uwagę dyspozycję art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej* – ww. terminu na 121 dzień od dnia uzyskania waloru ostateczności decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Organ zobowiązany był bowiem tak uczynić wobec uzasadnionego wystąpienia przez *inwestora* o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

W związku z powyższym organ II instancji, uznając zaskarżoną decyzję za zgodną z przepisami prawa, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 *kpa*, utrzymał w mocy *decyzję Wojewody Podkarpackiego*.

Rozpatrując zaś zarzuty skarżącej strony, w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno wojewoda orzekający w sprawie jako organ I instancji, jak i *Minister* działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwe do wydania decyzji w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, nie są jednocześnie uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji drogowej, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, to inwestor we wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej decyduje o przebiegu drogi oraz wielkości terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, załączając mapy przedstawiające proponowany przebieg drogi oraz mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji, a więc i w przebieg linii podziału nieruchomości, zaproponowany przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji może jedynie podlegać zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy drogowej*, bowiem stosownie do przepisu art. 11e *specustawy drogowej* nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi

przepisami (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice. Zadaniem organu jest bowiem sprawdzenie, czy wyznaczone przez wnioskodawcę linie rozgraniczające pas drogowy oraz zaproponowane rozwiązania techniczne odpowiadają woli ustawodawcy wyrażonej w innych regulacjach prawnych, mających znaczenie dla wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Zgodnie z powszechnie przyjmowanym w orzecznictwie sądoadministracyjnym poglądem dotyczącym przedmiotowej materii (zob. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z 13 listopada 2018 r., sygn. akt II OSK 2933/18, z 5 września 2018 r., sygn. akt II OSK 1737/18, z 13 września 2017 r., sygn. akt II OSK 1705/17, z 8 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 2572/15, z 19 lipca 2016 r., sygn. akt II OSK 1373/16, z 25 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 524/16, z 1 marca 2016 r., sygn. akt II OSK 2334/15, z 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 106/15, z 24 lutego 2015 r., sygn. akt II OSK 3221/14, z 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12, z 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14, z 26 lipca 2013 r. sygn. akt II OSK 762/13, z 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, z 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1968/10, z 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 2416/10, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), organ właściwy do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest upoważniony do korygowania rozwiązań przyjętych we wniosku o wydanie ww. decyzji. To inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych i następnie techniczno-wykonawczych inwestycji.

W tym miejscu zasadnym jest również przywołanie stanowiska przedstawionego przez skład siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w postanowieniu z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt II OPS/2/14, odmawiającym podjęcia, z wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich, uchwały mającej na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych, „Czy przesłanki niezbędności i celowości realizacji inwestycji publicznej w kształcie przedstawionym przez inwestora, mieszczą się w zakresie oceny przez organ administracji publicznej wniosku inwestora o wydanie decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej (art. 11a ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych - Dz. U. z 2013 r., poz. 687 ze zm.), pod kątem spełniania przez ten wniosek dopuszczalności wywłaszczenia w rozumieniu art. 21 ust. 2 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.)”. Według Sądu, Rzecznik Praw Obywatelskich w istocie rzeczy przedstawił do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, które dotyczy istotnego problemu konstytucyjnego, co do tego w jaki sposób ma być oceniana dopuszczalność pozbawienia własności z uwagi na cele publiczne (art. 21 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 65, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o gospodarce nieruchomościami”) w sprawie o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej.

Naczelny Sąd Administracyjny przywołał w ww. postanowieniu stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 października 2012 r., K 4/10, w którym Trybunał zwrócił uwagę na specyfikę spraw dotyczących budowy dróg publicznych, których budowa jest realizacją celu publicznego. Budowa bezpiecznych dróg w Polsce stanowi nadal priorytetowy cel publiczny, gdyż jest konieczna zarówno dla

ochrony środowiska, jak i zdrowia, wolności i praw konstytucyjnych całej społeczności. Trybunał Konstytucyjny trafnie zwrócił uwagę, że po pierwsze, drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, także tych wyłączonej; po drugie, uproszczona procedura wyłączenia z mocy prawa podczas realizacji inwestycji liniowych, obejmujących wiele nieruchomości, jest metodą skuteczną; po trzecie, lokalizacja (wytyczenie) drogi niejako narzuca listę nieruchomości, które muszą być zajęte, a zatem wyłączone. Jeżeli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczony w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Trzeba mieć na względzie liniowy charakter inwestycji drogowych, który dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją i – w następstwie jej wydania – wyłączonej. Przy założonym przebiegu drogi – z jednej strony, wybór działek, przez które ma ona przebiegać, jest bardzo ograniczony albo wręcz wybór taki nie istnieje, z drugiej strony – wypadnięcie choćby jednej z grup wyłączonej nieruchomości może unicestwić całą inwestycję. Należy ponadto mieć na uwadze, że wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej składa zarządca drogi (dla dróg krajowych – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, dla dróg wojewódzkich – zarząd województwa, dla dróg powiatowych – zarząd powiatu, a dla dróg gminnych – odpowiednio wójt, burmistrz, prezydent miasta).

Co więcej, wyjaśnić należy, iż zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej* w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nieuregulowanych w *specustawie drogowej* stosuje się odpowiednio przepisy *ustawy Prawo budowlane*. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 *ustawy Prawo budowlane*, w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę (decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej). Wynika z powyższego, że decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa budowlanego organ architektoniczno-budowlany jest zobligowany zezwolić na realizację inwestycji drogowej (stosownie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1955/10).

Wobec powyższego, pismem z dnia 5 czerwca 2023 r., znak: DLI-I.7621.14.2023.LB.1, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie zagadnień dotyczących lokalizacji przedmiotowej inwestycji drogowej poruszonych w odwołaniu skarżącego. *Inwestor*, stosownie do wezwania organu odwoławczego, pismem z dnia 15 czerwca 2023 r., znak: PZDW-WDT/6011/865-21/926/23, odniósł się do uwag skarżącego, a organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 *kpa*, przesłał stanowisko *inwestora* skarżącemu przy piśmie z dnia 26 czerwca 2023 r., znak: DLI-I.7621.14.2023.LB.2, zawiadamiając jednocześnie, stosownie do art. 73 *kpa*, o możliwości zapoznania się z całością dokumentacji zgromadzonej w sprawie. Pismem z dnia 14 lipca 2023 r., skarżący odniósł się do wyjaśnień *inwestora*.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak również zarzutów podniesionych przez skarżącego, *Minister* stwierdził, że przebieg przedmiotowej inwestycji drogowej w zakresie dotyczącym interesu prawnego skarżącego został wyznaczony zgodnie z prawem, a rozwiązania projektowe zatwierdzone w *decyzji Wojewody Podkarpackiego* są prawidłowe. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w przedstawionej poniżej argumentacji.

Odnosząc się do zarzutów Pana Józefa Lorenca, w pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że żądania skarżącego dotyczą w istocie kwestii badania zasadności wykupu pozostałej po podziale działki nr 361/2 z obrębu 0002 Futory części nieruchomości - działki nr 361/7 (tzw. „resztówki”), co przewidziane jest w art. 13 ust. 3 *specustawy drogowej*. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli w przypadku, o którym mowa w art. 12 ust. 4 *specustawy drogowej* przejęta jest część nieruchomości, a pozostała część nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, właściwy zarządca drogi (w niniejszym postępowaniu - Zarząd Województwa Podkarpackiego) jest obowiązany do nabycia, na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego tej części nieruchomości.

Ustawodawca w ww. przepisie zabezpieczył interesy właścicieli nieruchomości, które jedynie w części niezbędne są do realizacji inwestycji, a pozostałe części nieruchomości na skutek podziału nie nadają się do prawidłowego wykorzystywania na dotychczasowe cele. Konstrukcja zastosowana w art. 13 ust. 3 *specustawy drogowej*, w oparciu o który *inwestor* podejmuje czynności zmierzające do nabywania gruntów pod inwestycje w zakresie dróg publicznych, stanowi roszczenie cywilnoprawne, którego zasadność może ocenić jedynie sąd powszechny.

Poza wszelką wątpliwością jest, że żądanie nabycia części nieruchomości w warunkach określonych w przywołanym przepisie nie jest elementem administracyjnego postępowania wyłączeniowego i nie podlega załatwieniu w drodze decyzji administracyjnej. Organ administracji publicznej nie prowadzi w tego typu sprawach postępowania administracyjnego i nie orzeka w formie decyzji administracyjnej (patrz: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 listopada 2011 r., sygn. akt I OSK 1351/11, wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt I SA/Wa 2289/11, Legalis nr 485867, z dnia 5 czerwca 2012 r., sygn. akt VII SA/Wa 716/12, Lex nr 1275973, oraz z dnia 4 czerwca 2007 r., sygn. akt I SA/Wa 137/07, Lex nr 351339).

Wobec powyższego, żądania skarżącego dotyczące wykupu pozostałej po podziale części nieruchomości nie mogą zostać rozpatrzone w niniejszym postępowaniu, a właściciel zainteresowany wykupem całości nieruchomości powinien wystąpić z odrębnym wnioskiem do *inwestora* o wykup nieruchomości w drodze umowy.

Ponadto, mając na uwadze treść pozostałych zarzutów Pana Józefa Lorenca, podkreślić należy, że wbrew jego przekonaniu, brak jego zgody na realizację przedmiotowej inwestycji na jego działce, w koncepcji przyjętej przez *inwestora* i zatwierdzonej w *decyzji Wojewody Podkarpackiego*, nie stanowi o wadliwości zaskarżonej decyzji, gdyż przepisy obowiązującego prawa, w tym przepisy *specustawy drogowej*, nie uzależniają udzielenia *inwestorowi* zezwolenia na realizację inwestycji drogowej na danej nieruchomości od wyrażenia na to zgody podmiotu będącego właścicielem bądź użytkownikiem wieczystym tejże nieruchomości. Wobec powyższego, brak zgody skarżącego na realizację przedmiotowej inwestycji w obszarze jego działki nie stanowi o wadliwości zaskarżonej *decyzji Wojewody Podkarpackiego*.

Wskazać należy, iż *specustawą drogową*, w oparciu o której przepisy wydano zaskarżoną *decyzję Wojewody Podkarpackiego* jest aktem prawnym szczególnym, przewidującym uproszczoną (przyśpieszoną) procedurę przygotowania i realizacji inwestycji drogowych. Jest oczywiste, że szybka i sprawna budowa dróg publicznych w Polsce i w związku z tym poprawa infrastruktury drogowej leży w interesie społecznym i gospodarczym. Tymi okolicznościami należy uzasadniać z jednej strony znaczne zwiększenie uprawnień *inwestora* (decyzja o zezwoleniu na inwestycję drogową rozstrzyga jednocześnie

o ustaleniu lokalizacji drogi, zatwierdzeniu projektu budowlanego, zatwierdza podział nieruchomości, wprowadza ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości i orzeka o przejściu z mocy prawa nieruchomości lub ich części na własność odpowiedniego podmiotu publicznoprawnego), natomiast z drugiej zdecydowane ograniczenie uprawnień właścicieli nieruchomości znajdujących się w obszarze inwestycji.

Następnie szczególnego podkreślenia wymaga to, że w postępowaniu w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej organ jest związany wnioskiem *inwestora*, co do kształtu i przebiegu inwestycji. W przepisach *specustawy drogowej* ustawodawca nie upoważnił bowiem organów do oceny racjonalności, czy słuszności zaproponowanych rozwiązań projektowych. Oznacza to, że organy nie mogą korygować trasy i zakresu inwestycji ani dokonywać zmian w projekcie. Przepisy *specustawy drogowej* nakładają na organ architektoniczno-budowlany wyłącznie obowiązek oceny zgodności z prawem przedstawionej inwestycji drogowej. To *inwestor* wyznacza miejsce oraz sposób realizacji inwestycji.

Potwierdza to bogate orzecznictwo sądownoadministracyjne dotyczące spraw z zakresu inwestycji drogowych prowadzonych na podstawie *specustawy drogowej*, które jasno wskazuje, iż w przypadku realizacji tego typu przedsięwzięć organ administracji nie może dokonywać jakichkolwiek zmian np. w zakresie lokalizacji, przebiegu oraz planowanych parametrów technicznych konkretnej inwestycji. Organ wydający zezwolenie realizacyjne nie może w ramach tych przepisów uznaniowo modyfikować przebiegu linii rozgraniczających oraz linii podziału, jeżeli zaproponowane rozwiązanie projektowe nie narusza prawa. Rolą orzekającego w sprawie organu jest sprawdzenie kompletności wniosku w świetle wymogów ustawowych oraz tego, czy koncepcja składającego wniosek mieści się w granicach wyznaczonych przez prawo. Jeśli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczany w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy też przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Liniowy charakter inwestycji drogowych dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją. W żadnym razie nie może być w takiej sytuacji mowy o niedopuszczalnej ingerencji. Jak wyżej bowiem zasygnalizowano, zakres badania przez organy w kwestiach badania zasadności "wywłaszczenia" i badania zasadności określonego przebiegu drogi ogranicza się do kontroli zgodności z przepisami wariantu przedstawionego przez wnioskodawcę bez prawa do dokonywania zmian w przedstawionej przez inwestora koncepcji przebiegu drogi (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 kwietnia 2021 r., sygn. akt II OSK 156/21, z dnia 20 lipca 2021 r., sygn. akt II OSK 852/21, z dnia 5 sierpnia 2021 r. sygn. akt II OSK 1235/21, z dnia 14 września 2021 r. sygn. akt II OSK 1332/21, z dnia 30 września 2021 r. sygn. akt II OSK 193/21).

Przepisy *specustawy drogowej* nie zobowiązują również *inwestora* do przedstawienia różnych wariantów przebiegu planowanej inwestycji i nie ma on obowiązku uwzględniać oczekiwań stron postępowania. Organy orzekające w niniejszej sprawie nie posiadały kompetencji do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji, czy też do zmiany proponowanych rozwiązań, co do jej przebiegu. Gospodarzem projektu jest tylko *inwestor*, organ wydający decyzję w oparciu o przedłożony projekt nie jest uprawniony do ingerowania w jego założenia, w tym w przebieg inwestycji liniowej.

Tym samym, to *inwestor* dokonuje wyboru najkorzystniejszych rozwiązań, a rola organu ogranicza się do sprawdzenia kompletności wniosku w świetle wymogów ustawowych oraz tego, czy przedstawiona koncepcja mieści się w granicach wyznaczonych przez prawo. Stosownie bowiem do przepisu art. 11e *specustawy drogowej* nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub

warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami. Stanowisko to jest ugruntowane i jednolite w orzecznictwie sądów administracyjnych.

Zauważyć również należy, iż w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, badają zgodność z prawem wniosku *inwestora*, nie zaś zagadnień dotyczących ewentualnych negatywnych następstw dla podmiotów objętych tą decyzją. Z samej bowiem istoty przedsięwzięcia drogowego, będącego inwestycją liniową, wynika ingerencja w prawa przysługujące innym podmiotom w stosunku do nieruchomości objętych projektowaną inwestycją. Z omawianej ingerencji wynikać mogą z kolei inne utrudnienia dla podmiotów dotychczas wykorzystujących daną nieruchomość w określony sposób. Nie oznacza to jednak, że taka decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest wadliwa.

Przedmiotem orzekania zarówno przez Wojewodę Podkarpackiego, jak i *Ministra*, nie jest również prognozowanie wielkości ewentualnych strat w majątku skarżącej strony, jako czynnika decydującego o wyborze przez *inwestora* konkretnych rozwiązań technicznych i w tym zakresie podnoszone przez skarżącego zarzuty pozostają bez wpływu na kształt podjętego rozstrzygnięcia. Wskazać przy tym należy, iż organ wydający decyzję dotyczącą zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie jest kompetentny do oceny przesłanek ekonomicznych oraz społecznych powstającej inwestycji, w jej kształcie określonym przez *inwestora*. Do organu administracji należy jedynie ocena wniosku *inwestora* pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym.

Specustawa drogowa przyjęła więc bardzo szybki i „bezdyskusyjny” tryb postępowania wyłączeniowego. Może on budzić wątpliwości co do swoich ekonomicznych i społecznych skutków, ale takie są właśnie obowiązujące wzorce prawne. Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt K 4/10, radykalne skrócenie i uproszczenie procedury wyłączeniowej jest niezbędne, gdyż konieczność działania organów według innych reguł „paraliżowałaby prowadzenie inwestycji drogowych”.

Wprowadzenie regulacji prawnej, polegającej m.in. na uproszczeniu postępowania w sprawie nabywania nieruchomości położonych na terenach przeznaczonych na budowę dróg, w tym rezygnacja z indywidualnej oceny niezbędności lokalizacji drogi na każdej nieruchomości, jest zamierzoną decyzją ustawodawcy wpisaną w ratio legis *specustawy drogowej* (zob. orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego: postanowienie z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt SK 17/13, publ. OTK-A 2015/1/5 wyrok z dnia 6 czerwca 2006 r., sygn. akt K 23/05, publ. OTK ZU nr 6/A/2006, poz. 62; wyrok z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt K 4/10, publ. OTK ZU nr 9/A/2012, poz. 106).

Inaczej mówiąc, w odniesieniu do przepisów *specustawy drogowej* stosuje się rzymską paremię *dura lex, sed lex* („surowe prawo, ale jednak prawo”).

Dodać należy także, iż określenie przebiegu przedmiotowej inwestycji nastąpiło na etapie postępowania w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań przedsięwzięcia i w tym postępowaniu strony mogły wnosić uwagi co do trasy projektowanej inwestycji (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt IV SA/Wa 1749/17, wydany w sprawie rozpatrywanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r., o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz.U. z 2022 r. poz. 273, z późn. zm.), lecz w istotnym zakresie w pełni analogicznej do rozwiązań przyjętych w *specustawie drogowej*). Jak wynika z uzasadnienia ostatecznej *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*, stronom zapewniono czynny udział w każdym stadium trwania postępowania w sprawie wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia środowiskowego. Tym samym, to przede

wszystkim ww. postępowanie prowadzone przez organ środowiskowy było właściwym etapem do zgłaszania uwag w przedmiocie lokalizacji spornej inwestycji, z którego to uprawnienia skarżący nie skorzystał.

Skutki prawne decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla dalszego procesu inwestycyjnego określone są bowiem w art. 86 pkt 2 ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku”, zgodnie z którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1. Określone w decyzji „środowiskowe warunki realizacji przedsięwzięcia” co do zasady nie mogą być na dalszych etapach procesu inwestycyjnego modyfikowane, bowiem w całości wiążą organy wydające decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 września 2008 r., sygn. akt II OSK 821/08, LEX nr 489527 i z dnia 10 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 1578/13, LEX nr 1665659). Ma ona charakter *sui generis* „rozstrzygnięcia wstępnego” względem ewentualnego przyszłego zezwolenia na realizację konkretnego przedsięwzięcia i pełni względem niego w istocie funkcję prejudycjalną (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 września 2008 r., sygn. akt II OSK 821/08 ONSAiWSA 2009, nr 6, poz. 116, glosa aprobująca B. Rakoczy, OSP 2009, nr 6, poz. 63).

Warto przy tym dodać, że organy właściwe do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie są uprawnione do oceny prawidłowości postępowania zakończonego wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Niedopuszczalna jest zatem w postępowaniu o wydanie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, analiza (ocena) decyzji środowiskowej, wydanej w odrębnym postępowaniu, jak również dokumentów stanowiących podstawę jej wydania (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 stycznia 2013 r., sygn. akt II OSK 1737/11 I z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt II OSK 710/11, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Jak wyjaśnił inwestor w piśmie z dnia 16 czerwca 2023 r., znak: PZDW-WDT/6011/865-21/926/23, działka nr 361/2 obręb Futory będąca własnością skarżącego, została objęta linią rozgraniczającą, wyznaczającą granicę nowego pasa drogowego drogi wojewódzkiej nr 865 oraz linią terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych dla potrzeb wykonania robót poza pasem drogowym. W wyniku dokonanego podziału nieruchomości działka nr 361/2 o powierzchni całkowitej 3447 m² uległa podziałowi na działki o nr:

- 361/6 o pow. 1134 m² - nabywaną pod pas drogowy drogi wojewódzkiej nr 865,
- 361/7 o pow. 2313 m² - pozostającą własnością dotychczasowego właściciela nieruchomości.

Wynika z tego, że pod pas drogowy rozbudowywanej drogi wojewódzkiej nr 865 przewidziano 32,9% całkowitej powierzchni działki. Pozostałe 67,1% powierzchni tej działki pozostanie własnością dotychczasowego właściciela. Tak więc mając powyższe na względzie inwestor wyjaśnił, że brak było podstaw do objęcia terenu całej działki nr 361/2 liniami rozgraniczającymi, gdyż dotychczasowe rolnicze wykorzystanie tej nieruchomości, po dokonaniu rozbudowy drogi, będzie w dalszym ciągu możliwe.

W związku z powyższym, brak zgody skarżącego na przedstawiony przez inwestora podział działki, jak również jego twierdzenia o braku możliwości dalszego wykorzystania tej działki, nie mogą odnieść zamierzonego skutku.

Za niezrozumiałe uznać należy zarzuty skarżącego, dotyczące brak uprawnień inwestora do wejścia na teren nieruchomości Pana Józefa Lorenca, w tym, na wykonanie robót budowlanych określonych w pozwoleniu wodnoprawnym Dyrektora Zarządu Zlewni w Przemyślu.

Zauważyć bowiem należy, iż wskazana w ramach tego zarzutu kwestia dopuszczalności zastosowania ingerencji wyłączeniowej na gruncie *specustawy drogowej* jest ukształtowana całkowicie odmiennie niż w ramach postępowania wyłączeniowego prowadzonego w trybie ogólnym. Celem *specustawy drogowej* jest uproszczenie procedur dotyczących podejmowania aktów administracyjnych warunkujących rozpoczęcie inwestycji w zakresie drogi publicznej. Akt ten przewiduje zintegrowanie w jednej decyzji administracyjnej rozstrzygnięć o ustaleniu lokalizacji inwestycji, zatwierdzeniu podziału nieruchomości, przejmowaniu nieruchomości na własność publiczną i zatwierdzeniu projektu budowlanego (por. por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt II OSK 1823/19, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Z przepisów *specustawy drogowej* nie wynika obowiązek legitymowania się przez inwestora tytułem prawnym do nieruchomości objętej zakresem inwestycji, jako warunek złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, czy też koniecznością uzyskania zgody właściciela nieruchomości na realizację inwestycji na terenie danej nieruchomości. Wszystkie działania w ramach realizacji inwestycji drogowej dokonywane są w oparciu o władztwo administracyjne, a *specustawa drogowa* nie przewiduje w tej materii konsultacji lub uzyskania zezwoleń właścicieli nieruchomości objętych zakresem inwestycji. Podkreślić należy, iż inwestor nie musi mieć zgody na podjęcie czynności skutkujących wejściem na teren nieruchomości niezbędnych dla realizacji inwestycji, gdyż przejście własności nieruchomości niezbędnych do realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej, w granicach wydzielonych liniami rozgraniczającymi, następuje z mocy prawa (por. art. 12 ust. 4 *specustawy drogowej*).

Stosownie natomiast do przepisu art. 11e *specustawy drogowej* nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami. Przepis ten wskazuje w sposób jednoznaczny, że decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest decyzją związaną, co oznacza, iż w przypadku spełnienia przewidzianych prawem przesłanek właściwy organ ma bezwzględny obowiązek wydania pozytywnego rozstrzygnięcia, tj. udzielenia zezwolenia. (P. Antoniak, M. Cherka, Przygotowanie i realizacja inwestycji w zakresie dróg publicznych. Komentarz. LEX/el). Wobec powyższego, brak zgody skarżącego na realizację przedmiotowej inwestycji w obszarze jego nieruchomości nie stanowi o wadliwości zaskarżonej decyzji Wojewody Podkarpackiego, o czym była już mowa powyżej. Jest przy tym rzeczą nie budzącą kontrowersji, że przedmiotowa inwestycja ingeruje w przysługujące skarżącemu prawo własności do działki nr 361/2. Jest to jednak ingerencja w granicach dopuszczonych przez ustawodawcę jako konieczna dla realizacji inwestycji drogowych, dla dobra publicznego i co istotne za odszkodowaniem ustalonym w odrębnej decyzji Wojewody Podkarpackiego.

Wyjaśnić także należy, że skarżący błędnie interpretuje skutki prawne wydanego w sprawie pozwolenia wodnoprawnym Dyrektora Zarządu Zlewni w Przemyślu. Zwrócić bowiem należy uwagę, że wbrew przekonaniu skarżącego, to nie w oparciu o tę decyzję inwestor realizuje przedmiotową inwestycję drogową, ale w oparciu o decyzję Wojewody Podkarpackiego, która, o czym była już mowa powyżej, uprawnia inwestora do zajęcia części działki skarżącego.

W myśl art. 11d ust. 4 *specustawy drogowej*, jeżeli realizacja inwestycji drogowej wymaga zgody wodnoprawnej, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, odpowiednio Państwowe

Gospodarstwo Wodne Wody Polskie albo minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udzielają tej zgody w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie.

Jednym z podstawowych kryteriów przesądzających o możliwości wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest zgodność zamierzonego przedsięwzięcia z postanowieniami pozwolenia wodnoprawnego. Jest to zatem jedna z zasadniczych kwestii determinująca treść decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Podkreślić przy tym należy, że wydanie pozwolenia wodnoprawnego następuje przed uzyskaniem decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej - wydawanej na podstawie *specustawy drogowej*.

Zatwierdzając zatem projekt budowlany, stanowiący załącznik do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, organ bada jedynie zgodność przyjętego założenia projektowego z warunkami ostatecznego pozwolenia wodnoprawnego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 listopada 2017 r., sygn. akt II OSK 2226/17).

Z uwagi na powyższe, nie jest możliwe kwestionowanie w przedmiotowym postępowaniu odwoławczym, jak to uczynił skarżący, rozwiązań w zakresie odprowadzenia wód opadowych i roztopowych, zatwierdzonych m.in. w ostatecznym *pozwoleniu wodnoprawnym Dyrektora Zarządu Zlewni w Przemyślu*.

Jak wynika z akt sprawy, *pozwolenie wodnoprawne* zostało wydane w oparciu o przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2625, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą Prawo wodne*”.

Zgodnie z art. 407 ust. 2 pkt 1 *ustawy Prawo wodne*, obligatoryjnym elementem wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego jest operat wodnoprawny, który zgodnie z art. 409 *ustawy Prawo wodne*, zawiera precyzyjne opisowe, jak i graficzne, szczegóły przyjętych rozwiązań.

Tak więc to na etapie postępowania wodnoprawnego, zakończonego m.in. wydaniem *pozwolenia wodnoprawnego Dyrektora Zarządu Zlewni w Przemyślu*, nastąpiła ocena przyjętych przez *inwestora* rozwiązań dotyczących odprowadzenia wód opadowych i roztopowych dla przedmiotowej inwestycji drogowej. Natomiast zarówno Wojewoda Podkarpacki, jak i organ odwoławczy, w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację omawianej inwestycji drogowej związani są ustaleniami *pozwolenia wodnoprawnego Dyrektora Zarządu Zlewni w Przemyślu i pozwolenia wodnoprawnego Dyrektora Zarządu Zlewni w Stalowej Woli* dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

Skoro zatem organy właściwe w sprawach odprowadzenia wód opadowych oraz roztopowych i niewątpliwie dysponujące wiedzą wymaganą dla rozstrzygnięcia w tej dziedzinie, przesądziły o tychże kwestiach dla przedmiotowej inwestycji, to znaczy, że kwestie poruszane przez skarżącego dotyczące odprowadzania wód opadowych i roztopowych, zostały ostatecznie przesądzone. Wojewoda Podkarpacki, a następnie Minister są z mocy prawa związani *pozwoleniem wodnoprawnym Dyrektora Zarządu Zlewni w Przemyślu i pozwoleniem wodnoprawnym Dyrektora Zarządu Zlewni w Stalowej Woli*. Nie można zatem podważać decyzji podjętych na podstawie *specustawy drogowej* przez podnoszenie okoliczności w dziedzinie, w której zapadło już ostateczne i wiążące rozstrzygnięcie organu właściwego dla pozwoleń wodnoprawnych (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 199/17, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych,

zapadłego co prawda w odniesieniu do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowej inwestycji, niemniej w ocenie *Ministra*, znajdujący zastosowanie w niniejszej sprawie). Wskazać przy tym należy, że *Minister* nie jest organem właściwym do oceny zgodności z prawem *pozwolenia wodnoprawnego Dyrektora Zarządu Zlewni w Przemyśle i pozwolenia wodnoprawnego Dyrektora Zarządu Zlewni w Stalowej Woli*, dlatego wszelkie zarzuty skarżącego dotyczące prawidłowości tych rozstrzygnięć i kwestii nimi przesądzonych, nie mogą zostać rozpatrzone w niniejszym postępowaniu.

Reasumując, zgodnie z *ustawą Prawo wodne*, wydane w przedmiotowej sprawie ostateczne *pozwolenie wodnoprawne* dotyczy m.in. kwestionowanego przez skarżącego szeroko pojętego sposobu odwodnienia inwestycji, a przyjęte w *pozwoleniu wodnoprawnym Dyrektora Zarządu Zlewni w Przemyśle i pozwoleniu wodnoprawnym Dyrektora Zarządu Zlewni w Stalowej Woli* rozwiązania w tym zakresie determinują rozwiązania techniczno-budowlane realizowanej drogi. W tym kontekście należy zauważyć, że Pan Józef Lorenc w trakcie postępowania w sprawie wydania *pozwolenia wodnoprawnego Dyrektora Zarządu Zlewni w Przemyśle i pozwolenia wodnoprawnego Dyrektora Zarządu Zlewni w Stalowej Woli* nie wniósł żadnych uwag i zastrzeżeń, jak również nie zaskarżył tych decyzji i nie przedłożył właściwym w tej sprawie organom żadnej dokumentacji świadczącej o niewłaściwym zaprojektowaniu odprowadzenia wód opadowych i roztopowych z przedmiotowej inwestycji drogowej.

Warto również zauważyć, iż *decyzji Wojewody Podkarpackiego* został nadany rygor natychmiastowej wykonalności, zgodnie z art. 17 ust. 1 *specustawy drogowej*. Zgodnie zaś z art. 17 ust. 3 ww. ustawy, decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności: zobowiązuje do niezwłocznego wydania nieruchomości, opróżnienia lokali i innych pomieszczeń; uprawnia inwestora do faktycznego objęcia nieruchomości w posiadanie przez właściwego zarządcę drogi; uprawnia inwestora do rozpoczęcia robót budowlanych; uprawnia do wydania przez właściwy organ dziennika budowy. Tym samym, mając na uwadze argumenty skarżącego, iż *inwestor* nie ma żadnego prawa do wejścia na teren jego działki, wyjaśnić należy, iż sama decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej z nadanym rygorem natychmiastowej wykonalności stanowi podstawę dla *inwestora* do wejścia na teren nieruchomości objętych taką decyzją i do rozpoczęcia robót budowlanych.

W konsekwencji powyższych wyjaśnień, za chybiony uznać także należy zarzut Pana Józefa Lorenca dotyczący nadmiernej ingerencji w jego prawo własności.

Prawo własności jest przedmiotem szczególnej ochrony zawartej w art. 21 ust. 1 Konstytucji RP, ale nie jest prawem bezwzględny. W art. 64 ust. 1 Konstytucja RP przewiduje możliwość ograniczenia tego prawa, w zakresie, w jakim nie narusza istoty prawa własności, a więc poszanowania zasady proporcjonalności wyrażającej się zakazem nadmiernej w stosunku do chronionej wartości, ingerencji w sferę praw i wolności.

Zaznaczenia wymaga, że decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej może pozbawiać prawa własności właścicieli nieruchomości, przejętych pod realizację inwestycji w zakresie dróg publicznych w rozumieniu *specustawy drogowej*, gdyż stanowi to cel publiczny, a wywłaszczonemu właścicielowi/użytkownikowi wieczystemu, w odrębnym postępowaniu, zostaje przyznane odszkodowanie. Tym samym konieczność pozyskiwania gruntów pod budowę dróg publicznych mieści się w klauzuli interesu publicznego, wyznaczonej przez art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, co wskazał m.in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 13 listopada 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1841/15, Lex nr 1941354.

Zatem przy realizacji systemu dróg publicznych, służących poprawie bezpieczeństwa, komunikacji, transportu nie dochodzi do naruszenia proporcji między interesem publicznym, a ingerencją w sferę praw i wolności, które na mocy *specustawy drogowej* są rekompensowane stosownym odszkodowaniem (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1688/11, LEX nr 1152000). Stworzenie szczególnej procedury nabywania nieruchomości pod realizację inwestycji drogowych było rozwiązaniem proporcjonalnym do zamierzonego przez ustawodawcę celu, w pełni legitymowanego w demokratycznym państwie prawa.

W rozpoznawanej sprawie interes ogólny (publiczny) jest na tyle ważny i znaczący, że bezwzględnie wymaga ograniczenia uprawnień indywidualnych podmiotów i powoduje konieczność przedłożenia w tym konkretnym wypadku interesu publicznego nad indywidualny, bowiem w interesie publicznym leży odjęcie, chronionego przez Konstytucję RP prawa własności. W ocenie *Ministra*, w przypadku realizacji celów publicznych niemal zawsze dochodzi do nieuchronnej kolizji interesu publicznego i interesów indywidualnych. Co do zasady, w tego rodzaju sytuacji prymat przyznany zostaje interesowi publicznemu, chyba że zakres planowanej ingerencji w prawo podmiotowe doprowadziłby do naruszenia jego istoty, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Inwestor przy piśmie z dnia 16 czerwca 2023 r., znak: PZDW-WDT/6011/865-21/926/23, wyjaśnił, iż w ramach rozbudowy drogi wojewódzkiej nr 865 oraz na terenie części działki nr 361/2 przewidziano wykonanie:

- obustronnych rowów drogowych,
- zbiornika retencyjno-odparowującego ZB1,
- studni wpadowej na rowie wraz z wylotem do zbiornika ZB1,
- elementów kanalizacji deszczowej prowadzącej wody ze zbiornika i rowu na działce nr 474/5 pod jezdnią drogi wraz z wylotem do rowu odwadniającego,
- rowu odwadniającego od zbiornika ZB1 do rowu na działce nr 470.

Inwestor wskazał, że na etapie kształtowania rozwiązań projektowych kwestia właściwego odwodnienia drogi była wnikliwie analizowana przez projektanta i zamawiającego, gdyż stosowanie zbiorników retencyjno-odparowujących, zarówno ze względów utrzymaniowych, technicznych, jak i ekonomicznych jest ostatecznością braną pod uwagę wyłącznie w przypadku braku alternatywnej możliwości odprowadzenia wód. W przedmiotowym przypadku z uwagi na brak naturalnych odbiorników wód, ukształtowanie terenu przyległego do drogi oraz ze względu na zachowanie dotychczasowych stosunków wodnych na działce skarżącego zdecydowano o konieczności zaprojektowania zbiornika retencyjno-odparowującego z możliwością przelewu wód z pasa drogowego do projektowanego rowu odwadniającego. Na etapie ustalania rozwiązań projektowych w zakresie odwodnienia analizowano możliwość poprowadzenia rowu wzdłuż drogi wewnętrznej na działce nr 466, jak również na granicy działek nr 361/2 i 922/4 (numery działek przed podziałem) w celu ograniczenia zajętości terenu tych działek, jednakże z uwagi na ukształtowanie istniejącego terenu wiązało by się to z koniecznością wykonania znacznych robót ziemnych ostatecznie wpływających negatywnie na zakres zajęcia terenu. Zaproponowana w projekcie budowlanym lokalizacja rowu jest optymalna i ogranicza w sposób maksymalny zakres robót na działce nr 361/7. Zaznaczyć należy również, że w stanie istniejącym, przez teren działki nr 361/2 (numer przed podziałem) również prowadzone są wody opadowo-roztopowe, co jest naturalną konsekwencją ukształtowania terenu tej działki i jedyną możliwością swobodnego, grawitacyjnego spływu wód. W celu zagwarantowania

właścicielowi działki nr 361/7 przejazdu przez rów odwadniający, zaprojektowano przejazd z płyt drogowych ułożonych w nachyleniu 1:5.

Reasumując, w ocenie *Ministra*, *decyzja Wojewody Podkarpackiego* nie przewiduje rozwiązań, które wprowadzają nadmierną, a w szczególności nieuzasadnioną ingerencję w prawo własności skarżącego. Ingerencja we własność związana z realizacją inwestycji odpowiada tylko jej koniecznemu zakresowi. Własność części nieruchomości została skarżącemu odjęta na realizację celu publicznego – w sposób i na zasadach określonych w *specustawie drogowej*.

Za niezrozumiałe należy uznać zarzuty, w których skarżący podnosi, iż „zawiadomienie Burmistrza Miasta i Gminy Oleszyce” nie jest równoznaczne z zawiadomieniem strony o realizacji przedmiotowej inwestycji.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż skarżący nie sprecyzował nawet, jakie „zawiadomienie Burmistrza Miasta i Gminy Oleszyce” miał na myśli. Niemniej organ II instancji domniemuje, iż może chodzić o zawiadomienie o postępowaniu w sprawie wydania decyzji środowiskowej. Wyjaśnienia wymaga jednak, iż sposób prowadzenia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest przedmiotem oceny organu wydającego decyzję w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej.

Warto jednocześnie wyjaśnić, że *decyzja Wojewody Podkarpackiego* została wydana na podstawie przepisów *specustawy drogowej*, która w sposób szczególny reguluje sposób zawiadomienia stron postępowania o wszczęciu postępowania, jak i o wydaniu decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Zgodnie z art. 11d ust. 5 *specustawy drogowej*, wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych wysyła zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej wnioskodawcy, właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie tej decyzji na adres wskazany w katastrze nieruchomości, a w przypadku, o którym mowa w art. 11a ust. 2, wojewodom albo starostom, na których obszarze właściwości znajdują się nieruchomości lub ich części objęte wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, oraz zawiadamiają pozostałe strony w drodze obwieszczeń, odpowiednio w urzędzie wojewódzkim lub starostwie powiatowym, a także w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi, w urzędowych publikatorach teleinformatycznych - Biuletynie Informacji Publicznej tych urzędów i w prasie lokalnej. Doręczenie zawiadomienia na adres wskazany w katastrze nieruchomości jest skuteczne.

Natomiast zgodnie z art. 11f ust. 3 *specustawy drogowej*, wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych doręczają decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej wnioskodawcy oraz zawiadamiają o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń, odpowiednio w urzędzie wojewódzkim lub starostwie powiatowym oraz w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi, w urzędowych publikatorach teleinformatycznych - Biuletynie Informacji Publicznej tych urzędów, a także w prasie lokalnej. Ponadto wysyła zawiadomienie o wydaniu decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dotychczasowemu właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Doręczenie zawiadomienia na adres wskazany w katastrze nieruchomości jest skuteczne.

Z powołanych przepisów wynika, że zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej oraz zawiadomienie o jej wydaniu dokonywane jest w drodze indywidualnych zawiadomień przesyłanych na adres wskazany w katastrze nieruchomości bądź w drodze obwieszczeń. Należy podkreślić, że każdy z tych sposobów zawiadamiania dotyczy konkretnej kategorii osób, a mianowicie właścicielom i użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej oraz o wydaniu decyzji doręcza się indywidualne zawiadomienie w trybie art. 39 *kpa*, zaś pozostałe strony postępowania zawiadamiane są w drodze obwieszczeń.

Stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie ww. wymogi zostały spełnione przez Wojewodę Podkarpackiego. Jak już wcześniej w niniejszej decyzji wskazano, Wojewoda Podkarpacki pismem z dnia 3 lutego 2023 r., znak: N-VIII.7820.1.31.2022, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji, wysyłając zawiadomienia na adresy wskazane w katastrze nieruchomości. Natomiast pismem z dnia 6 kwietnia 2023 r., znak: N-VIII.7820.1.31.2022 zawiadomił o wydaniu decyzji z dnia 3 lutego 2023 r., znak: N-VIII.7820.1.31.2022.

Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczeń w Podkarpackim Urzędzie Wojewódzkim w Rzeszowie, a także w Urzędzie Miasta i Gminy Cieszanów, Urzędzie Miasta i Gminy Oleszyce, w urzędowych publikatorach teleinformatycznych - Biuletynie Informacji Publicznej tych urzędów i w prasie lokalnej. W przedmiotowym obwieszczeniu i zawiadomieniu organ I instancji poinformował strony o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

Zgodnie z art. 39 *kpa* organ administracji publicznej doręcza pisma za pokwitowaniem przez operatora pocztowego w rozumieniu *ustawy Prawo pocztowe*, przez swoich pracowników lub przez inne upoważnione osoby lub organy.

W myśl art. 42 *kpa* pisma doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy. Pisma mogą być doręczane również w lokalu organu administracji publicznej, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. W razie niemożności doręczenia pisma w sposób określony w § 1 i 2 tego przepisu, a także w razie koniecznej potrzeby, pisma doręcza się w każdym miejscu, gdzie się adresata zastanie.

W przypadku nieobecności adresata pismo doręcza się, za pokwitowaniem, dorosłemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorczy domu, jeżeli osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi. O doręczeniu pisma sąsiadowi lub dozorczy zawiadamia się adresata, umieszczając zawiadomienie w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy to nie jest możliwe, w drzwiach mieszkania (art. 43 *kpa*).

Jak wynika z akt sprawy, Wojewoda Podkarpacki ww. zawiadomienie o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie z dnia 3 lutego 2023 r., znak: N-VIII.7820.1.31.2022, przesłał skarżącemu na adres wskazany w katastrze nieruchomości listem poleconym, który to został odebrany przez dorosłego domownika domu w dniu 13 lutego 2023 r.

Natomiast zawiadomienie o wydaniu decyzji przez Wojewodę Podkarpackiego z dnia 3 kwietnia 2023 r., znak: N-VIII.7820.1.31.2022, zostało przesłane na adres wskazany w katastrze nieruchomości listem poleconym, który to również został odebrany przez dorosłego domownika domu w dniu 13 kwietnia 2023 r.

Powyższe potwierdzają znajdujące się w aktach sprawy zwrotne potwierdzenia odbioru ww. zawiadomień.

Dodać również należy, że w toku postępowania przed Wojewodą Podkarpackim Pan Józef Lorenc nie skorzystał z przysługującego mu prawa do zapoznania się z aktami sprawy, jednak wniósł swoje zastrzeżenia w piśmie z dnia 13 lutego 2023 r, które to Wojewoda Podkarpacki pismem z dnia 22 lutego 2023 r., znak: N-VIII.7820.1.31.2022 przesłał *inwestorowi* w celu ustosunkowania się. *Inwestor* przedstawił swoje stanowisko w piśmie z dnia 9 marca 2023 r., znak: PZDW-WDT/6011/865-21/412/23, które Wojewoda Podkarpacki pismem z dnia 31 marca 2023 r., znak: N-VIII.7820.1.31.2022 przesłał skarżącemu.

Ponadto należy dodać, że *specustawa drogowa* nie zobowiązuje *inwestora* do poprzedzenia wystąpienia z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej konsultacjami społecznymi, które miałyby na celu ustalenie przebiegu projektowanej inwestycji z właścicielami bądź użytkownikami wieczystymi nieruchomości. Uzależnienie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej od uprzedniego przeprowadzenia konsultacji społecznych byłoby wprowadzeniem pozaustawowej przesłanki, co byłoby sprzeczne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Oznacza to, że strona nie może skutecznie zarzucać wadliwości decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej z powodu braku ich przeprowadzenia (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Do powyżej kwestii odniósł się *inwestor* przy piśmie z dnia 16 czerwca 2023 r., znak: PZDW-WDT/6011/865-21/926/23, w którym wyjaśnił, iż *inwestor* w dniu 19 kwietnia 2022 r. przekazał pisemną informację Burmistrzowi Miasta i Gminy Oleszyce, Burmistrzowi Miasta i Gminy Cieszanów oraz sołtysowi wsi Futory i Dachnów pisemną informację o zamieszczeniu na stronie Podkarpackiego Zarządu Dróg Wojewódzkich w Rzeszowie planów zagospodarowania terenu będącego częścią projektu budowlanego, celem poinformowania mieszkańców i zainteresowanych stron o planach rozbudowy drogi wojewódzkiej nr 865. Jak poinformował *inwestor* w rzeczonym piśmie, na etapie opracowywania dokumentacji projektowej przedstawiciele właściwych terenowo jednostek samorządu terytorialnego, a więc przedstawiciele miejscowej społeczności czynnie uczestniczyli w spotkaniach, podczas których składano stosowne wnioski i sugestie, przedstawiano przyjęte rozwiązania projektowe i podejmowano ostateczne ustalenia w zakresie tych rozwiązań.

Niemniej, wyjaśnić należy, że ww. czynności i działania *inwestora*, miały miejsce przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwolenie na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, zatem przed wszczęciem postępowania administracyjnego w omawianej sprawie, wobec czego, pozostają bez wpływu na przyjęte rozstrzygnięcie. Podkreślenia wymaga, że w postępowaniu w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej organy administracji architektoniczno-budowlanej oceniają pod względem zgodności z prawem wyłącznie wniosek *inwestora* o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, a nie jego działalność, bądź koncepcje oraz inne warianty analizowane przez zarządcę drogi, przed złożeniem wniosku o wydanie takiej decyzji.

Wobec powyższych okoliczności stwierdzić należy, że przedstawione przez skarżącego zarzuty należy uznać za bezpodstawne.

Podsumowując, organ odwoławczy uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które

przedstawił *inwestor* w załączonej do wniosku dokumentacji. Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek *inwestora*, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona *decyzja Wojewody Podkarpackiego* nie naruszają prawa, a zarzuty skarżącej strony nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 259, z późn. zm.), zwanej dalej „*ppsa*”, przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Rozwoju i Technologii w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Jednocześnie informuję, że do skargi należy załączyć dowód uiszczenia wpisu od wniesienia skargi w kwocie 500 zł, płatnego w kasie sądu lub na rachunek bankowy sądu wskazany w publikatorze teleinformatycznym – Biuletynie Informacji Publicznej sądu (<http://bip.warszawa.wsa.gov.pl>). Strony mogą ubiegać się o przyznanie prawa pomocy, polegającego na zwolnieniu z kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata lub radcy prawnego. Szczegółowe zasady dotyczące przyznawania prawa pomocy uregulowane są w art. 243-262 *ppsa*.

MINISTER ROZWOJU I TECHNOLOGII

z up.

Marta Maikowska

ZASTĘPCA DYREKTORA

DEPARTAMENTU LOKALIZACJI INWESTYCJI

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Otrzymują:

1. Wojewoda Podkarpacki
(za pośrednictwem platformy ePUAP),
2. Piotr Miąso
Dyrektor Podkarpackiego Zarządu Dróg Wojewódzkich w Rzeszowie
pełnomocnik Zarządu Województwa Podkarpackiego,
3. Pan Józef Lorenc,
4. A/a.

Do wiadomości:

1. Starosta Lubaczowski
wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej
(za pośrednictwem platformy ePUAP),
2. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego
(za pośrednictwem platformy ePUAP),
3. Sąd Rejonowy w Lubaczowie
VI Wydział Ksiąg Wieczystych,
4. Urząd Miasta i Gminy Cieszanów
(za pośrednictwem platformy ePUAP),
5. Urząd Miasta i Gminy Oleszyce,
(za pośrednictwem platformy ePUAP).